

DEBBIE MACOMBER

Angelių keliai

Per Kalėdas po Žemę vaikšto angelai

Knygute.lt

Debbie Macomber

(Debi Makomber)

ANGELŪ KELIAI

Romanas

Versta iš: Debbie Macomber,
Where Angels Go, Mira Books, 2007

© Debbie Macomber, Where Angels Go, 2007

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Iš anglų kalbos vertė Daiva Šulmanienė
Redagavo Emilija Grigulaitė

Visos teisės į šį kurinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Daiva Šulmanienė, vertimas iš anglų kalbos,
2010

© Signė Šeiniūtė, knygos dizainas, 2010

© iStockphoto.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2010

© Knygute.lt, Elektroninė versija 2011

Mielosios!

Siunčiu Jums šilčiausius kalėdinius sveikinius nuo Širlės, Gudnesės, Mersės ir savęs. Širlė, Gudnesė ir Mersė - pačios mėgstamiausios mano skaitytojų herojės. Dažnai tenka išgirsti: Kalėdos be šių trijų angelų viešnagės - ne Kalėdos! Taigi viešnios jau čia.

Šiame mažame, tačiau labai mielame romane papasakosiu tris istorijas. Visos jos nutiko nuo seno mano mėgstamiausiame Kalėdų mieste Leenvorte, Vašingtono valstijoje, ir Sietle. Beje, mudu su vyru būtinai aplankome Leenvortą pirmąjį gruodžio savaitgalį - ten Kalėdos tvyro ore.

Na, o romane „Angelų keliai“ vienam iš veikėjų nutinka kai kas nuostabaus. Tiesą pasakius, taip buvo ir mano tėčiui. Kaip ir romano herojus Haris, panaktinėjęs po namus be vaikštytynės tėtis norėjo grįžti į lovą. Netrukus suprato, jog yra per silpnas pasiekti miegamąjį. Štai tada jis išvydo angelą. Tėtis įvykį apibūdino labai smulkiai: koridoriaus gale pasirodęs vidutinio amžiaus vyras, vilkintis fermerio kombinezoną, ir tėtis sušukęs jam: „Ei, drau-

guži, man reikėtų šiokios tokios pagalbos!" „Fermeris" nuvedęs jį iki lovos ir dingęs.

Kai kas galvoja, jog „angelo vizitas" tėra padarinys vaistų, kuriuos jis tuo metu vartojo, tačiau aš, kaip ir jis, mielai tikiu, kad jį aplankė tikras angelas.

Kita šios knygos herojė Betė įnikusi į internetinį žaidimą „World of Warcraft". Tiesą pasakius, šis žaidimas tikras ir turiu padėkoti savo vyrui už nuoširdžią pagalbą, kai jį studijavau (vyras tikrai nesiskundė!). Todėl ačiū, Veinai, - vieną gražią dieną tu tikrai pasieksi 60 lygį.

Taigi visiems linkiu linksmų Kalėdų! Tikiuosi, Jums patiks Širlės, Gudnesės ir Mersės viešnagė Žemėje.

Su meile

Debbie Macomber

(Debi Makomber)

1

Iš visų pusių jį supo Kalėdų vaizdai ir garsai. Namuose visžalių medžių šakelių kvapas py-nėsi su imbierų ir aštrių prieskonių aromatais. Šis metų laikas buvo Hario Aldervudo mėgstamiausias. Daugiau kaip prieš penkiasdešimt metų jis apsigyveno Levenvorte, Vašingtono valstijoje, ir labai pamėgo šiame mieste švenčiamas Kalėdas. Nors buvo jau aštuoniasdešimt šešerių, o sveikata vis labiau klibėjo, niekas negalėjo nublukinti jo džiugesio per tas šventes. Net sėdėdamas daktaro Snelgrovo laukiamajame, kur buvo pastatyta išstypusi dirbtinė eglutė, ir laukdamas žinių, kurios, kaip jam atrodė, bus liūdnos, Haris nesijautė nusiminęs. Galbūt šis vizitas išsunks iš jo visą energiją iki pat vakaro, bet dabar jis nematė prasmės liūdėti. Abejojo, ar daktaras Snelgrovas dar gali ką nors pakeisti. Širdis atsisako veikti - viskas labai paprasta.

Haris nebijojo mirties. Dažnai apie ją galvodavo, ypač kai tiek daug draugų jau mirė. Buvo susidūręs su ja akis į akį, matė, kaip ji skina aukas per Antrąjį pasaulinį karą Normandijos pakrantėse ir mūšiuose kitose Europos vieto-

se. Liūdėjo, kai mirė jo tėvai ir vyresnysis brolis Tedas. Ir vis tiek nebijojo. Gal ir turėtų bijoti, tačiau kam sukti galvą dėl to, kas neišvengiama?

Kitame laukiamojo gale sėdėjo jauna motina ir stengėsi prablaškyti savo mažą dukrytę skaitydama jai kažką iš knygelės. Žiūrėdamas į jas Haris nusprendė, kad sunku pasakyti, katrai iš jų labiau reikia gydytojo pagalbos. Abi atrodė smarkiai peršalusios, slogavo. Haris pasidžiaugė, jog jos sėdi tolokai, nes jo imuninė sistema buvo visiškai nusilpusi.

Jis buvo beveik įsitikinęs, kad šios Kalėdos jam - paskutinės. Tokia mintis liūdino. Haris buvo tikintis žmogus, o su metais tikėjimas vis stiprėjo. Tai natūralu, manė jis. Pagalvodavo, ar angelai Danguje švenčia Kalėdas. Nusprendė, kad švenčia. Šiaip ar taip, netrukus tai sužinos. O kol kas buvo pasiryžęs paskutines savo Kalėdas Žemėje padaryti Rozalei kuo ypatingesnes. Galvojo, kaip dar galėtų įrodyti savo žmonai, su kuria gyvena štai jau šešiasdešimt penkerius metus, kaip labai ją myli. Išsiskirti su Rozale... Tik dėl to jam buvo skaudu...

- Haris Aldervudas.

Haris buvo taip giliai pasinėręs į savo mintis,

kad slaugytojai teko kelis kartus pakartoti pavardę, kol jis galų gale išgirdo. Ji buvo jauna moteris, Kelė Šanon - o gal Šanona Keli? - bet jis meiliai vadino ją sesele Retčed - baisiai griežtos slaugytojos vardu. Ji lyg ir neprieštaravo.

- Hari!

- Ateinu.

Jam reikėjo kelių sekundžių atsistoti. Kartais užmiršdavo, kad kojos nebe tokios stiprios kaip kadaise. Dar visai neseniai nebūdavo jokių keblumų, kai norėdavo atsikelti nuo kėdės, o dabar pritrūksta kvapo bandant atsistoti, jau nekalbant apie tai, jog vos pavelka kojas. Ištvirti senatvę -ne ištižėliams, tai aišku kaip dieną.

Pasiramsčiuodamas lazda jis pamažu atsitiesė, nusišypsojo jaunajai motinai kitame laukiamojo gale ir ėmė atsargiai dėlioti kojas. Net porą jardų nueiti darėsi vis didesnė kankynė. Tačiau vis tiek mostelėjo ranka atsisakydamas seselės Retčed pagalbos. Eidamas pro ją kelis kartus giliai atsikvėpė ir pamerkė jai akį. Mergina nusišypsojo ir pasitaisė šventintą sagę, įsegtą į jos krakmolytą baltą uniformą.

Hariui patiko toks jos atidumas Kalėdų šven-

tei. Be to, jautėsi dėkingas, kad jiniai jo nesku-
bina. Šiais laikais skubantys žmonės - grynas
vargas. Amžinai kažkur lekia, aplenkia jį, o
faktiškai nustumia į šoną, stengdamiesi pirma
jo pasiekti parduotuvės lentynas ar automobi-
lių stovėjimo aikštelę. Negi jie nesupranta, kad
greičiau eiti jis nepajėgia? Prieš kelerius metus
ir Haris buvo toks kaip jie - stengdavosi kuo
greičiau kur nors nueiti, o paskui pats stebė-
davosi, ko taip skubėjo.

- Šįryt jūsų veidas šviesesnis, - pasakė sese-
lė Retčed ir atidariusi gydytojo kabineto duris
laukė, kol Haris įeis. - Tikriausiai jaučiatės ge-
riau.

Haris niekaip negalėjo suprasti, kodėl žmo-
nės vis teiraujasi apie jo sveikatą. Juk niekas
nenori žinoti teisybės. Na gerai, gerai. gal gy-
dytojai ir slaugytojos to nori. Bet su draugais
ar pažįstamais Haris nebuvo linkęs aptarinėti
savo sveikatos reikalų.

- Sėskitės, - daktaro Snelgrovo kabineto
slaugytoja parodė į kėdę prie sienos.

Hariui prireikė nemažai pastangų, kol pasie-
kė ją ir vėl atsisėdo.

Draugiškai čiauškėdama slaugytoja pamata-
vo jam kraujospūdį, kuris buvo normalus, ir

temperatūrą - ši irgi buvo normali. Paskui uždavė kelis įprastinius klausimus ir išėjo iš kabineto, uždarydama paskui save duris.

Po penkių minučių pasirodė daktaras Snelgrovas. Hariui visada būdavo truputį nejauku, kad jo gydytojas toks jaunas. Polis Snelgrovas atrodė dar per jaunas netgi skustis, o kur jau ten - spręsti gyvybės ir mirties klausimus. Haris pastaruoju metu buvo sutikęs nemažai jaunų gydytojų - ir vyrų, ir moterų. Jo nuomone, tai buvo gerai, nors jų jaunystė ir išryškino jo paties amžių. Tie naujai iškepti gydytojai dažniausiai būdavo idealistai - Hariui tai patiko. Be to, jie nusimanė apie naujausias technologijas, gydymą ir vaistus. Vienintelė problema, kad kartais skraidžiodavo padebesiais: į mirtį žiūrėdavo kaip į priešą, o juk nusilpusiam po ilgos ir sekinančios ligos žmogui mirtis kartais būna draugas. Tačiau daktaras Snelgrovas ne toks. Jis prieš trejus ar ketverius metus įsigijo ilgametę licenciją verstinis gydytojo praktiką jų mieste. Hariui tas berniukas labai patiko.

- Kuo galiu padėti? - pasiteiravo daktaras Snelgrovas ir atsisėdęs ant taburetės pasislinko su ja taip, kad galėtų žiūrėti Hariui į akis.

Haris sudėjo ant lazdos rankas, vieną ant ki-

tos.

- Man vėl darosi sunku kvėpuoti.

Tuo jis skundėsi ne pirmą kartą. Tačiau dabar pasidarė blogiau. Pastarąją savaitę du kartus pabudo vidurnaktį, negalėdamas atgauti kvapo. Abu kartus jau manė, kad miršta. Jis vylėsi numirti miegodamas - lengvai ir tyliai, o ne sėdėdamas lovoje ir gaudydamas orą, mirtinai išgąsdindamas vargšę Rozalę.

Jaunasis gydytojas uždavė jam dar kelis klausimus. Haris ir pats suprato, kokia jo bėda. Širdis pavargo. Tegu tai ne medicininis terminas, bet jam atrodė, kad taip gana tiksliai nusakoma jo būklė. Kartais širdis net stabteli akimirkai. Stimuliatorius turėjo padėti ir iš tikrųjų veikė puikiai. iki pastarojo meto.

- Nedaug kuo galiu jums padėti, pone Alder-vudai, nors man ir baisiai nemalonu tai pripažinti, - pasakė gydytojas. Ir pažvelgė jam į akis be galo rimtu žvilgsniu.

Haris pajuto dėkingumą jaunajam vyrui už tai, kad jis nenusuko akių ir, regis, ketino sakyti jam tiesą. Nes jau buvo pasiruošęs išeiti iš šio gyvenimo. Beveik pasiruošęs. Tik dar turėjo užbaigti vieną reikalą, šį tą sutvarkyti, o tam reikėjo laiko.

- Nepaskirsite naujų tablečių?

Jis jau buvo vartojęs įvairiausių vaistų. Suskaičiavo dvidešimt šešis receptus, ne mažiau. Žinoma, ne visus iš karto. Visa laimė, kad nusipirkti tokią gausybę brangių vaistų jam, senam žmogui ir pasaulinio karo veteranui, padėjo valstybė.

- Ne, Hari, atleiskite. Šią savaitę nepaskirsiu jokių stebuklingų vaistų.

Haris atsiduso. Iš tikrųjų tai jis vaistų nė nesitikėjo.

- Jūsų širdis visai nusilpusi, - tarė daktaras Snelgrovas. - Ir pats tai žinote. - Staiga jis susiraukė. - Matau, ramsčiuojatės lazda, užuot pasinaudojęs vaikštyne.

Haris negalėjo pakęsti tos nelemtos vaikštynės.

- Palikau namuose.

- Hari, dabar gruodis, - susirūpino gydytojas. - Būtų prastai, jeigu pargriūtumėte ir ką nors susilaužytumėte.

Haris praleido pro ausis nerimastingus Polio žodžius.

- Puikiai suvokių, kad jau mirštu. - Jis palinko į priekį, arčiau gydytojo. - Kaip jums atrodo, kiek dar pratepsiu?

- Kodėl taip svarbu žinoti? - paklausė gydytojas.

- Dėl Rozalės, - tyliai prisipažino Haris. - Ji tapo užmarši, dažnai nieko nebesusigauja. Manau, kad nesugebės gyventi viena.

Haris visą laiką nerimavo dėl žmonos. Net jų vaikai nežinojo, kaip pastaraisiais metais suprastėjo Rozalės atmintis.

Polis Snelgrovas paėmė Hario kortelę ir žvilgtelėjo į pirmą puslapį.

- Tebegyvenate nuosavame name?

Haris linktelėjo. Tame name Riešutmedžių alėjoje juodu su Rozale užaugino dvi žavias dukras. Lorena ir Dona dabar gyveno ir dirbo Sietle, ten jau užaugino savo vaikus. Bent kartą per mėnesį, o kartais ir dažniau, kuri nors iš jų dviejų parvažiuodavo į namus; žmonai irgi dažnai aplankydavo. Kenis, Lorenos vyras, aną savaitę įjungė kalėdinį apšvietimą ir nupirko jam su Rozale eglutę. Taip, Haris suprato, koks yra laimingas turėdamas tokią šeimą, tai tikra palaima.

O vaikaičiai... Keturi vaikaičiai jau buvo suaugę ir patys žengė savarankiško gyvenimo keliu. Bendravimas su vaikaičiais Hario širdžiai padėdavo labiau negu visos tabletės, kurias jis

kas rytą rydavu.

- Noriu, kol dar gyvas, įkurdinti Rozalę „Laisvės sode“, naujajame globos komplekse, - paaiškino Haris. - Tai geriausia išeitis. Visiems.

Gydytojas linktelėjo.

- Kas nors trukdo?

- Abejojate, ar turiu tik Rozalę? - pabandė juokauti Haris. - Man reikia ją įkalbėti. Teks gerokai pasiplūkti, todėl ir noriu žinoti, kiek, jūsų nuomone, man dar liko laiko.

Jaunasis gydytojas tylomis išklausė jo žodžius.

Dukterys pritarė tėvui, kad anksčiau ar vėliau jų motinai reikės nuolatinės priežiūros, bet nenujautė, kaip tai skubu. Jos nesuprato, jog jis negalės ramiai apleisti šio pasaulio neįsitikinęs, kad Rozalė bus tinkamai prižiūrima.

- Pasakykite man tiesiai šviesiai, - primygtinai paprašė Haris. - Tikriausiai nėra labai sunku pasakyti senam žmogui, kiek jis dar turi laiko. - Iššūkis liko tvyroti ore.

Gydytojas atsistūmė kėdę per kelis colius ir mostelėjo ranka, taip pasakydamas aiškiau nei galima išreikšti žodžiais.

- Hari, aš nesu Dievas, todėl nieko aiškiai nežinau, - tyliai tarė jis....